

Sygnatura akt I C 1002/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Domian
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Radecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lutego 2015 r. w O.

sprawy z powództwa (...) **Bank (...) S.A. we W.**

przeciwko **E. S.**

o zapłatę

orzeka:

- zasądza od pozwanej E. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 7 750,97 zł (siedem tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych 97/100), w tym kwotę 4515,05 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 7 marca 2012r. do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 148,44 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1002/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 26.07.2012r. (...) Bank (...) S.A. w W. wniósł o zasądzenie od E. S. kwoty 7 750,97 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 4515,05 zł liczonymi od dnia 7.03.2012r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając żądanie powód wskazał, że dochodzona pozvem wierzytelność wynika z umowy kredytu nr (...) zawartej z E. S..

W dniu 12.09.2012 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując pozwanej zapłatę na rzecz powoda dochodzonych pozvem należności wraz z kosztami postępowania.

W dniu 20.08.2014 r. pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, jednocześnie wnosząc o przywrócenie terminu na jego wniesienie. E. S. wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Zakwestionowała także legitymację powoda do występowania z niniejszym pozvem podnosząc, iż doszło do cesji spornej wierzytelności. Ponadto twierdziła, że uregulowała dochodzoną w pozwie należność.

Postanowieniem z dnia 19.09. (...). Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie odrzucił wniosek pozwanej o przywrócenie terminu na wniesienie sprzeciwu i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Ostrołęce, z uwagi na wadliwe doręczenie pozwanej zaskarżonego nakazu zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5.03. 2008 r. E. S. zawarła z (...) Bankiem S.A. we W. (poprzednik prawny (...) Bank (...) S.A. we W.) umowę kredytu za zakup towarów nr (...) na kwotę 4.515,05 zł. Tego samego dnia E. S. zawarła z tym samym bankiem kolejną umowę kredytu na zakup towarów nr (...), na kwotę 1.174,22 zł. (odpis z KRS – k. 34 -40, z akt sprawy o sygn. VII K 1751/08: umowa kredytowa nr (...) – k. 23 – 27, umowa kredytowa nr (...) – k. 29 – 31)

E. S. nie uiściła żadnej z rat kredytu nr (...). (wyciąg z ksiąg banku z 27.11.2009 r. – k. 41, pismo banku z 27.04.2008 r. – k. 44, wezwanie do zapłaty z 8.03.2011 r. – k. 45, wezwanie do zapłaty z 1.09.2008 r. – k. 46, wezwanie do zapłaty z 27.11.2009 r. – k. 47, wezwanie do zapłaty z 1.02.2011 r. – k. 48)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 10.3.2010 r. E. S. została skazana za popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 i 270 § 1 k.k na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z jednoczesnym zawieszeniem jej wykonania na lat 5. Ponadto skazana została zobowiązana do naprawienia szkody poprzez zapłatę m.in. na rzecz (...) Banku S.A. we W. kwoty 2709,03 zł z tytułu umowy kredytowej z dnia 5.03.2008 r. nr (...) w terminie czterech lat od uprawomocnienia się wyroku. (z akt sprawy o sygn. VII K 1751/08: wyrok k. 455 – 457)

W piśmie z dnia 7.01.2014 r. skierowanym do Sądu Rejonowego w Olsztynie, E. S. wniosła o udzielenie jej wyjaśnień w zakresie możliwej egzekucji zasądzonego od niej na rzecz (...) Bank S.A. odszkodowania, gdyż komornik zajął jej wynagrodzenie z wniosku wierzyciela (...) S.A. we W. (następca prawny (...) Bank S.A. we W.) w sprawach Km 10724/13, Km 41103/13 oraz z wniosku (...) S.a.r.l. w sprawie Km 53665/13. W odpowiedzi poinformowano E. S., iż żadne z prowadzonych przeciwko niej postępowań egzekucyjnych nie jest prowadzone na podstawie tytułu egzekucyjnego wydanego przez ten Sąd. (z akt sprawy o sygn. VII K 1751/08: pismo E. S. z 7.01.2014 r. k. 520, pismo Komornika przy SR w Wołominie w sprawie Km 10724/13 z 26.08.2013r. k. 524, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 525, informacja o zajęciu wierzytelności k. 526, 527, informacja o stanie zadłużenia k. 528, zawiadomienie o zajęciu wierzytelności w sprawie Km 53665/13 k. 529, postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k. 530, informacja o stanie zadłużenia k. 531, 532)

W dniu 27 września 2013 r. (...) Bank (...) S.A. we W. sprzedał wierzytelności przysługujące mu względem E. S. m.in. z tytułu umowy kredytowej nr (...), na rzecz Prokura (...), który reprezentuje (...) S.A. we W.. (...) S.A. we w piśmie z 17.06.2014r. poinformował E. S., iż dochodzone względem niej wierzytelności wynikają z niedotrzymania przez nią warunków umów kredytowych. (pisma (...) S.A. k. 64 – 67)

Sąd zważył, co następuje:

Bezsporne było, że pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę kredytu na zakup towarów nr (...) w dniu 5.03.2008r. Powód dochodzi roszczenia o zapłatę – zwrotu kredytu wraz z kosztami - z tytułu niniejszej umowy.

Pozwana podniosła trzy zarzuty przeciwko żądaniu pozwu, mianowicie; zarzut przedawnienia roszczenia; zarzut braku legitymacji czynnej powoda; zarzut spełnienia świadczenia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji procesowej powoda w ocenie Sądu jest bezzasadny. Bezsporne jest, że w toku niniejszego postępowania – tj. w dniu 27.9.2013r. – wierzytelność dochodzona w pozwie została zbyta przez (...) Bank (...) S.A. we W. na rzecz Prokura (...), który reprezentuje (...) S.A. we W.. Przelew wierzytelności w toku procesu nie ma jednak wpływu na dalszy bieg sprawy– co wynika z art. 191 pkt 3 kpc.

Następnie Sąd zważył, że twierdzenia pozwanej dotyczące spełnienia świadczenia nie zostały udowodnione. Zgodnie z art. 6 kc ciężar dowodu twierdzeń w tym zakresie obciążał pozwaną. Pozwana tymczasem nie przedstawiła żadnych

dowodów pozwalających ustalić, że dokonała spłaty jakiegokolwiek kwoty z tytułu umowy kredytowej nr (...), w tym także w drodze egzekucji. Pozwana dołączyła wprawdzie do akt kopie zawiadomień o wszczęciu postępowań egzekucyjnych oraz inne dokumenty wydane w toku postępowań egzekucyjnych prowadzonych w sprawach Km 10724/13 i Km 41103/13 na wniosek powoda oraz w sprawie Km 53665/13 z wniosku (...) S.a.r.l. – jednakże nie wynika z nich, by egzekwowane należności dotyczyły umowy kredytowej nr (...). Należy podkreślić, że przedmiotem niniejszego postępowania było konkretne roszczenie, z konkretnej umowy. Bezsportny fakt, że przeciwko pozwanej są prowadzone różne postępowania egzekucyjne nie dowodzi, że pozwana spełniła to konkretne roszczenie. Nie można założyć, iż egzekwowane należności mają tożsame źródło z roszczeniem objętym żądaniem pozwu.

Należy następnie podkreślić, że pozwana nie kwestionowała wysokości dochodzonego roszczenia.

Z tych względów w ocenie Sądu powód wykazał zasadność roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Umowa kredytowa nr (...) oraz m.in. wyciąg z ksiąg banku, potwierdzają wysokość należnego powodowi roszczenia.

Odnosząc się następnie do zarzutu przedawnienia roszczenia – który mógłby zniweczyć żądanie powoda mimo jego formalnej zasadności - Sąd zważył, że w realiach niniejszej sprawy obrona pozwanej przed roszczeniem powoda przez podniesienie zarzutu przedawnienia jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego, w szczególności z zasadami sprawiedliwości i praworządności. Sąd zważył, że roszczenie powoda, jako związane z prowadzoną działalnością gospodarczą powoda, przedawnia się z upływem 3 lat (art. 118 kc). Stwierdzić zatem należy, że formalne warunki przedawnienia części należności zostały spełnione (ostatnia rata kredytu stała się wymagalna w dniu 5.11.2009 r.).

Zważyć jednak należało, że zgodnie z art 5 kc, nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Skorzystanie z art. 5 kc w odniesieniu do zarzutu przedawnienia wymaga rozważenie na tle całokształtu okoliczności sprawy interesów obu stron roszczenia, tj. zarówno uprawnionego, jak i zobowiązanego. Nie jest jednak wykluczone uznanie zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa także, gdy przyczyny opóźnienia w dochodzeniu roszczenia leżą również, a nawet wyłącznie po stronie uprawnionego. (zob. orzeczn SN z 8.5.2014 r., V CSK 370/13, LEX nr 1491334). W ocenie Sądu mając na względzie, że pozwana odmawia spełnienia świadczenia z czynności prawnej, która stanowiła przestępstwo, za które została skazana, uwzględnienie zarzutu przedawnienia byłoby sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Zachowanie pozwanej sprzeczne z porządkiem prawnym nie może korzystać z ochrony prawa. Uwzględnienie zarzutu przedawnienia stawiałoby pozwaną – skazaną za oszustwo w celu wyłudzenia kredytu – w pozycji uprzywilejowanej w stosunku do wierzyciela, który przestrzega porządku prawnego. Nie zasługuje na ochronę prawa pozwana, która doprowadziła do zawarcia umowy z sposób zasługujący na potępienie. Gdyby Sąd uwzględnił zarzut przedawnienia, to pozwana uniknęłaby odpowiedzialności kontraktowej, co w ocenie Sądu kłóciłoby się z poczuciem sprawiedliwości i praworządności.

Wskazać jeszcze należy, że zgodnie z art. 11 kpc ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Przepis ten odnosi się do ustaleń dotyczących popełnienia przestępstwa, a więc okoliczności składających się na jego stan faktyczny, czyli osoby sprawcy, przedmiotu przestępstwa oraz czynu przypisanemu oskarżonemu - które znajdują się w sentencji wyroku. Bezzasadne jest twierdzenie pozwanej, iż uwzględnienie powództwa w prowadzić będzie do podwójnej korzyści po stronie powoda, z uwagi na zasądzoną w postępowaniu karnym zapłatę tytułem naprawienia szkody. Sankcje orzeczone w postępowaniu karnym (tu: odszkodowanie na rzecz powoda), nie mają wpływu na dochodzenie przez powoda w postępowaniu cywilnym roszczeń z tytułu odpowiedzialności kontraktowej pozwanej.

Z tych względów na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji, w tym o odsetkach w zw. z art. 481 § 1 i 2 kc.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

/-/ A. D.